

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

24 ноември 2011 година*

По съединени дела C-468/10 и C-469/10

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Tribunal Supremo (Испания) с актове от 15 юли 2010 г., постъпили в Съда на 28 септември 2010 г., в рамките на производства по дела

Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF)
(C-468/10),

Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (C-469/10)

срещу

Administración del Estado,

* Език на производството: испански.

В присъствието на:

Unión General de Trabajadores (UGT) (C-468/10 и C-469/10),

Telefónica de España SAU (C-468/10),

France Telecom España SA (C-468/10 и C-469/10),

Telefónica Móviles de España SAU (C-469/10),

Vodafone España SA (C-469/10),

Asociación de Usuarios de la Comunicación (C-469/10),

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н К. Lenaerts (докладчик), председател на състав, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н E. Juhász, г-н T. von Danwitz и г-н D. Šváby, съдии,

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 септември 2011 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF), от адв. C. Alonso Martínez и адв. A. Creus Carreras, abogados,
- за Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD), от адв. R. García del Poyo Vizcaya и адв. M. Á. Serrano Pérez, abogados,
- за испанското правителство, от г-н M. Muñoz Pérez, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-жа I. Martínez del Peral и г-н В. Martenczuk, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 7, буква е) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 281, стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).
- ² Запитванията са отправени в рамките на спорове между Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito (ASNEF) (наричано по-нататък „ASNEF“) и Federación de Comercio Electrónico y Marketing Directo (FECEMD) (наричана по-нататък „FECEMD“), от една страна, и Administración del Estado, от друга.

Правна уредба

Правото на Съюза

Директива 95/46

3 Съображения 7, 8 и 10 от Директива 95/46 гласят следното:

„(7) като имат предвид, че различните степени на защита на правата и свободите на лицата и по-конкретно правото на личен живот при обработването на лични данни, разрешено в държавите членки, могат да предотвратят предаването на такива данни от територията на една държава членка до територията на друга държава членка; като има предвид, че тези различия могат поради това да се превърнат в препятствие за осъществяването на множество икономически дейности на равнище Общност, да нарушат конкуренцията и да възпрепятстват органите на властта при изпълнението на техните отговорности съгласно правото на Общността; като имат предвид, че различието в степента на защита се дължи на съществуването на голямо многообразие от национални закони, подзаконови и административни разпоредби;

(8) като имат предвид, че с цел да се премахнат препятствията пред потоците от лични данни, степента на защита на правата и свободите на лицата при обработването на такива данни трябва да бъде еднаква във всички държави членки; като имат предвид, че тази цел, която е от първостепенно значение за вътрешния пазар, [...] не може да се постигне единствено с усилията на

държавите членки, особено с оглед на мащабите на различията, които съществуват понастоящем между съответните закони на държавите членки, и на потребността от съгласуване на законодателствата на държавите членки, за да се гарантира, че трансграничният поток от лични данни е регламентиран по последователен начин и в съответствие с целта на вътрешния пазар [...]; като имат предвид, че поради това е необходимо да се предприемат действия на равнище Общност с цел сближаване на законодателствата в тази област;

[...]

- (10) като имат предвид, че предмет на националните законодателства, отнасящи се до обработването на [лични] данни, е осигуряване спазването на основните права и свободи и по-конкретно правото на личен живот, което се признава както в член 8 на Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи [подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКЗПЧ“)], така и от общите принципи на правото на Общността; като имат предвид, че поради тази причина сближаването на тези законодателства не трябва да доведе до намаляване степента на защита, която те осигуряват, а обратно — да има за цел гарантиране на висока степен на защита в Общността“.

4 Член 1 от тази директива, озаглавен „Предмет на Директивата“, гласи следното:

„1. В съответствие с настоящата директива държавите членки защитават основните права и свободи на физическите лица и в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни.

2. Държавите членки не могат нито да ограничават, нито да забраняват свободното движение на лични данни между държавите членки по съображения, свързани със защитата, предоставяна съгласно параграф 1“.

5 Текстът на член 5 от същата директива гласи:

„Държавите членки в границите на разпоредбите на настоящата глава определят по-точно условията, при които обработването на данни е законно“.

6 Член 7 от Директива 95/46 гласи:

„Държавите членки предвиждат, че обработването на лични данни може да се извършва, само ако:

a) съответното физическо лице е дало недвусмислено своето съгласие за това;

или

[...]

e) обработването е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1“.

7 Член 13, параграф 1 от тази директива предвижда:

„Държавите членки могат да приемат законодателни мерки за ограничаване на обхвата на правата и задълженията, предвидени в член 6, параграф 1, член 10, член 11, параграф 1, член 12 и член 21, ако подобно ограничаване представлява необходима мярка за гарантиране на:

- а) националната сигурност;
- б) отбраната;
- в) обществената сигурност;
- г) предотвратяването, разследването, разкриването и преследването на престъпления или [...] нарушения на етичните кодекси при регламентираните професии;
- д) важни икономически и финансови интереси на държавата членка или на Европейския съюз, включително валутни, бюджетни и данъчни въпроси;
- е) функции по наблюдение, проверка или регламентиране, свързани, дори случайно, с упражняването на официални правомощия в случаите, посочени в букви в), г) и д);

ж) защита на съответното физическо лице или на правата и свободите на други лица“.

Национално право

Устройствен закон 15/1999

- 8 Устройствен закон 15/1999 за защита на личните данни (BOE № 298 от 14 декември 1999 г., стр. 43088) транспонира Директива 95/46 в испанското право.

- 9 В член 3, буква j) от Устройствен закон 15/1999 се съдържа следният изчерпателен списък на „общодостъпни[те] източници“:

„[...] информационни масиви, до които всяко лице има неограничен достъп, като единственото допустимо изискване в това отношение е заплащането на такса. Общодостъпни източници са избирателните списъци, телефонните указатели при условията, предвидени в съответните нормативни актове, и списъците на членове на професионални обединения, които съдържат само данни за името, званието, професията, упражняваната дейност, образователната степен, адреса и указание за принадлежността към съответното обединение. Общодостъпни източници са и ежедневниците и официалните вестници, както и медиите като цяло“.

- 10 Член 6, параграф 1 от Устройствен закон 15/1999 изисква за обработването на данните недвусмисленото съгласие на съответното физическо лице, освен ако законът не предвижда друго. В това отношение член 6, параграф 2 *in fine* от Закона предвижда, че съгласие не се изисква, „когато данните се съдържат в общодостъпни източници и обработването им е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват тези данни, при условие че не се нарушават основните права и свободи на съответното физическо лице“.
- 11 В член 11, параграф 1 от Устройствен закон 15/1999 отново се посочва, че за предоставянето на лични данни на трети лица е необходимо съгласието на съответното физическо лице, а параграф 2 от същия член гласи, че такова съгласие не се изисква по-специално когато данните се съдържат в общодостъпни източници.

Кралски указ 1720/2007

- 12 За прилагането на Устройствен закон 15/1999 испанското правителство приема Кралски указ 1720/2007 (BOE № 17 от 19 януари 2008 г., стр. 4103).
- 13 Член 10, параграф 1 от Кралски указ 1720/2007 предвижда, че за обработването и предоставянето на лични данни се изисква предварителното съгласие на съответното физическо лице.

14 Член 10, параграф 2 от Кралски указ 1720/2007 обаче гласи:

„[...] за обработването и предоставянето на лични данни не се изисква съгласието на съответното физическо лице, когато:

а) това е предвидено в нормативен акт с ранг на закон или в общностен нормативен акт, и в частност когато е налице някое от следните условия:

— Обработването или предоставянето е необходимо за реализирането на защитените с посочените нормативни актове законни интереси на администратора на лични данни или на техния получател, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на съответното физическо лице по член 1 от Устройствен закон 15/1999 от 13 декември.

— Обработването или предоставянето на данни е необходимо, за да може администраторът на лични данни да изпълни възложено му с посочените нормативни актове задължение.

б) данните, които се обработват или предоставят, се съдържат в общодостъпни източници и администраторът на лични данни или третото лице, на което се разкриват тези данни, имат законен интерес от тяхното обработване или получаване, при условие че не се нарушават основните права и свободи на съответното физическо лице.

По силата на този параграф обаче органите на публична власт предоставят данни от общодостъпни източници на частни администратори на лични данни само когато са оправомощени за това по силата на нормативен акт с ранг на закон“.

Споровете по главните производства и преюдициалните въпроси

- 15 ASNEF, от една страна, и FECEMD, от друга, оспорват по съдебен ред редица членове от Кралски указ 1720/2007.
- 16 Сред оспорваните разпоредби е и член 10, параграф 2, буква а), първо тире и буква б), първа алинея, който според ASNEF и FECEMD нарушава член 7, буква е) от Директива 95/46.
- 17 По-специално ASNEF и FECEMD считат, че освен наличието на законен интерес като условие за обработване на данни без съгласието на лицето, за което те се отнасят, испанското право въвежда изискване, което не е предвидено в Директива 95/46, а именно данните да се съдържат в общодостъпен източник.
- 18 Tribunal Supremo счита, че основателността на жалбите, подадени съответно от ASNEF и FECEMD, зависи до голяма степен от това как Съдът ще тълкува член 7, буква е) от Директива 95/46. В този контекст той пояснява, че ако Съдът приеме, че държавите членки не могат да предвиждат допълнителни изисквания към предвидените в тази разпоредба и че последната има непосредствено действие, член 10, параграф 2, буква б) от Кралски указ 1720/2007 следва да бъде оставен без приложение.
- 19 Tribunal Supremo разяснява, че за да се допусне обработване на лични данни без съгласието на съответното физическо лице, когато това е необходимо за реализирането на законни интереси на администратора или на едно или повече трети лица, на които се разкриват данните, според испанското право не е достатъчно с обработването да не се нарушават основните права и свободи на това

лице, а трябва и въпросните данни да се съдържат в информационните масиви, изброени в член 3, буква j) от Устройствен закон 15/1999. В това отношение той смята, че този закон и Кралски указ 1720/2007 ограничават обхвата на член 7, буква е) от Директива 95/46.

20 Според Tribunal Supremo това ограничение създава пречка за свободното движение на лични данни, която е съвместима с Директива 95/46 единствено ако това се налага с оглед на основните права и свободи на лицето, за което се отнасят личните данни. От това той извежда заключението, че единствената възможност да се избегне противоречието между тази директива и испанското право е да се възприеме разбирането, че свободното предоставяне на лични данни, съдържащи се в други информационни масиви, различни от изброените в член 3, буква j) от Устройствен закон 15/1999, нарушава основните права и свободи на лицата, до които се отнасят личните данни.

21 Tribunal Supremo си задава обаче въпроса дали подобно тълкуване е в съответствие с волята на законодателя на Съюза.

22 При тези обстоятелства, като преценява, че решаването на двете дела, с които е сезиран, зависи от тълкуването на разпоредбите на правото на Съюза, Tribunal Supremo решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси, формулирани по сходен начин по всяко от посочените дела:

„1) Трябва ли член 7, буква е) от Директива 95/46 [...] да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда, че за да се допусне обработване на лични данни без съгласието на съответното физическо лице, когато това е необходимо за реализирането на законни интереси на

администратора или трети лица, на които се разкриват данните, не е достатъчно с обработването да не се нарушават основните права и свободи на това лице, а трябва и въпросните данни да се съдържат в общодостъпни източници?

- 2) Отговаря ли [посоченият] член 7, буква е) [...] на условията, при изпълнението на които в практиката на Съда се приема, че съответната разпоредба има непосредствено действие?“
- ²³ С определение на председателя на Съда от 26 октомври 2010 г. дела C-468/10 и C-469/10 са съединени за целите на писмената и устната фаза на производството и на съдебното решение.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- ²⁴ С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 7, буква е) от Директива 95/46 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда, че за да се допусне обработване на лични данни без съгласието на съответното физическо лице, когато това е необходимо за реализирането на законни интереси, преследвани от администратора или от едно или повече трети лица, на които се разкриват данните, не е достатъчно с обработването да не се нарушават основните права и свободи на това лице, а трябва и въпросните данни да се съдържат в общодостъпни източници.

- 25 Член 1 от Директива 95/46 задължава държавите членки да защитават основните права и свободи на физическите лица, и в частност правото им на личен живот при обработването на лични данни (вж. в този смисъл Решение от 16 декември 2008 г. по дело Huber, C-524/06, Сборник, стр. I-9705, точка 47).
- 26 Съгласно разпоредбите на глава II от Директива 95/46, озаглавена „Общи правила относно законността на обработването на лични данни“, извън допустимите на основание член 13 от тази директива случаи на дерогиране обработването на лични данни трябва да отговаря, от една страна, на отнасящите се до качеството на данните принципи, прогласени в член 6 от посочената директива, и от друга страна, на някой от шестте критерия за законосъобразност на обработването на лични данни, изброени в член 7 от същата директива (вж. в този смисъл Решение от 20 май 2003 г. по дело Österreichischer Rundfunk и др., C-465/00, C-138/01 и C-139/01, Recueil, стр. I-4989, точка 65 и Решение по дело Huber, посочено по-горе, точка 48).
- 27 От съображение 7 от Директива 95/46 следва, че създаването и функционирането на вътрешния пазар могат да бъдат сериозно засегнати от различията в националните уредби на обработването на личните данни (вж. Решение от 6 ноември 2003 г. по дело Lindqvist, C-101/01, Recueil, стр. I-12971, точка 79).
- 28 При това положение трябва да се припомни, както е видно по-конкретно от съображение 8 от Директива 95/46, че тя има за цел да уеднакви във всички държави членки степента на защита на правата и свободите на лицата при обработването на лични данни. В съображение 10 от нея се добавя, че сближаването на приложимите в тази област национални законодателства не трябва да доведе до намаляване на степента на защита, която те осигуряват, а обратно — да има за цел гарантиране на висока степен на защита в Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе, точка 95 и Решение по дело Huber, посочено по-горе, точка 50).

- 29 Ето защо е постановено, че хармонизирането на посочените национални законодателства не се ограничава до минимално хармонизиране, а стига до хармонизиране, което по правило е пълно. В този контекст Директива 95/46 има за цел да осигури свободното движение на лични данни, като същевременно гарантира висока степен на защита на правата и интересите на лицата, за които се отнасят данните (вж. Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе, точка 96).
- 30 При това положение от целта да се осигури еднаква степен на защита във всички държави членки следва, че член 7 от Директива 95/46 съдържа изчерпателен списък на случаите, в които обработването на лични данни може да се счита за законно.
- 31 Това тълкуване се потвърждава от израза „може да се извършва, само ако“ и съюза „или“, употребени в член 7 от Директива 95/46, които показват, че списъкът, съдържащ се в този член, е изчерпателен.
- 32 От това следва, че държавите членки не могат нито да добавят нови критерии за законност на обработването на лични данни към член 7 от Директива 95/46, нито да предвиждат допълнителни изисквания, които изменят обхвата на някой от посочените в този член шест критерия.
- 33 Член 5 от Директива 95/46 от Директива 95/46 не поставя под съмнение изложеното по-горе тълкуване. Всъщност този член дава право на държавите членки единствено да уточнят — в границите на глава II от Директивата, а следователно и на член 7 от последната — условията, при които обработването на лични данни е законно.

- 34 Следователно свободата на преценка, с която по силата на член 5 разполагат държавите членки, може да се използва единствено в съответствие с целта на Директива 95/46, а именно поддържане на баланс между свободното движение на лични данни и защитата на личния живот (вж. Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе, точка 97).
- 35 Директива 95/46 съдържа правила, които се характеризират с известна гъвкавост, и в много случаи оставя на държавите членки грижата за приемане на подробни правила или за избор на някоя от възможностите (вж. Решение по дело Lindqvist, посочено по-горе, точка 83). В този смисъл е важно да се разграничат националните мерки, които предвиждат допълнителни изисквания, изменящи обхвата на критерий, посочен в член 7 от Директива 95/46, от националните мерки, които само уточняват някой от тези критерии. Първият вид национални мерки е забранен. По силата на член 5 от Директива 95/46 държавите членки разполагат със свобода на преценка единствено в рамките на втория вид национални мерки.
- 36 От това следва, че на основание член 5 от Директива 95/46 държавите членки не могат нито да въвеждат други критерии за законност на обработването на лични данни, различни от прогласените в член 7 от тази директива, нито чрез допълнителни изисквания да изменят обхвата на предвидените в посочения член 7 шест критерия.
- 37 В конкретния случай член 7, буква е) от Директива 95/46 гласи, че обработването на лични данни е законно, ако „е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от трето лице или лица, на които се разкриват данните, с изключение на случаите, когато пред тези интереси имат преимущество интереси, свързани с основните права и свободи на съответното физическо лице, които изискват защита по силата на член 1, параграф 1“.

- 38 За да бъде обработването на лични данни законно, посоченият член 7, буква е) предвижда две кумулативни условия, а именно, от една страна, обработването на личните данни да е необходимо за целите на законните интереси, преследвани от администратора или от едно или повече трети лица, на които се разкриват данните, и от друга страна, основните права и свободи на съответното физическо лице да нямат преимущество пред тези интереси.
- 39 Следователно, що се отнася до обработването на лични данни, член 7, буква е) от Директива 95/46 не допуска национална правна уредба, която при липса на съгласие на съответното лице налага, освен посочените в предходната точка две кумулативни условия, и допълнителни изисквания.
- 40 Следва обаче да се има предвид, че второто от тези условия изисква претегляне на разглежданите противоположни права и интереси, което по принцип зависи от обстоятелствата на конкретния случай и в рамките на което лицето или институцията, които го извършват, трябва да отчетат значението на правата на съответното физическо лице, произтичащи от членове 7 и 8 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).
- 41 В това отношение е важно да се отбележи, че член 8, параграф 1 от Хартата гласи, че „[в]секи има право на защита на неговите лични данни“. Това основно право е тясно свързано с правото на зачитане на личния живот, прогласено в член 7 от Хартата (Решение от 9 ноември 2010 г. по дело Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, Сборник, стр. I-11063, точка 47).
- 42 Според практиката на Съда зачитането на правото на личен живот с оглед на обработката на лични данни, признато с членове 7 и 8 от Хартата, се отнася до всяка информация относно идентифицирано или подлежащо на идентификация

физическо лице (вж. Решение по дело Volker und Markus Schecke и Eifert, посочено по-горе, точка 52). От член 8, параграф 2 и член 52, параграф 1 от Хартата обаче следва, че при определени условия посоченото право може да бъде ограничено.

- 43 Освен това при транспонирането на Директива 95/46 държавите членки трябва да следят за тълкуване на последната, което осигурява подходящо равновесие между различните основни права и свободи, защитени от правовия ред на Съюза (вж. по аналогия Решение от 29 януари 2008 г. по дело Promusicae, C-275/06, Сборник, стр. I-271, точка 68).
- 44 Във връзка с необходимото съгласно член 7, буква е) от Директива 95/46 претегляне е възможно да се вземе предвид обстоятелството, че тежестта на засягане на основните права на лицето, до което се отнасят съответните данни, може да е различна според това дали тези данни се съдържат или не в общодостъпни източници.
- 45 Всъщност за разлика от обработването на данни, съдържащи се в общодостъпни източници, обработването на данни от източници, които не са общодостъпни, неизбежно предполага, че администраторът и евентуално едно или повече трети лица, на които се разкриват данните, ще узнаят сведения за личния живот на съответното лице. Това по-тежко засягане на правата на съответното лице, прогласени в членове 7 и 8 от Хартата, трябва надлежно да се вземе предвид, като се претегли спрямо законните интереси, преследвани от администратора или от едно или повече трети лица, на които се разкриват данните.

- 46 В това отношение следва да се подчертае, че няма пречка при упражняването на свободата на преценка, предоставена им с член 5 от Директива 95/46, държавите членки да предвидят критерии за извършване на посоченото претегляне.
- 47 Не става въпрос обаче за по-точно определяне по смисъла на посочения член 5, когато националната правна уредба изключва възможността за обработване на някои категории лични данни, като спрямо тях определя окончателно резултата от претеглянето на противоположните права и интереси, без да допуска различен резултат в зависимост от обстоятелствата на конкретния случай.
- 48 При това положение, ако не е предвидено друго в член 8 от Директива 95/46 относно обработването на специални категории данни, които не е предмет на главните производства, член 7, буква е) от тази директива не допуска държава членка да изключи категорично и безусловно възможността за обработване на някои категории лични данни, без да позволи претегляне във всеки конкретен случай на съответните противоположни права и интереси.
- 49 С оглед на тези съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 7, буква е) от Директива 95/46 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда, че за да се допусне обработване на лични данни без съгласието на съответното физическо лице, когато това е необходимо за реализирането на законни интереси на администратора или на едно или повече трети лица, на които се разкриват данните, не е достатъчно с обработването да не се нарушават основните права и свободи на това лице, а трябва и въпросните данни да се съдържат в общодостъпни източници, и по този начин изключва категорично и безусловно обработването на данни, които не се съдържат в такива източници.

По втория въпрос

- 50 С втория си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 7, буква е) от Директива 95/46 има непосредствено действие.
- 51 В това отношение следва да се припомни постоянната практика на Съда, съгласно която във всички случаи, когато с оглед на тяхното съдържание разпоредбите на дадена директива изглеждат безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти имат основание да се позоват на тях пред националните юрисдикции срещу държавата, ако тя не е транспонирала в срок тази директива в националния правен ред или ако я е транспонирала неточно (вж. Решение от 3 март 2011 г. по дело Ауто Николови, C-203/10, Сборник, стр. I-1083, точка 61 и цитираната съдебна практика).
- 52 Следва да се констатира, че член 7, буква е) от Директива 95/46 е достатъчно точна разпоредба, за да могат частноправните субекти да се позовават на нея, а националните юрисдикции — да я прилагат. Освен това, макар Директива 95/46 безспорно да предоставя сравнително голяма свобода на преценка за държавите членки при въвеждането на някои от нейните разпоредби, въпросният член 7, буква е) от своя страна предвижда безусловно задължение (вж. по аналогия Решение по дело Österreichischer Rundfunk и др., посочено по-горе, точка 100).
- 53 Употребата на израза „с изключение на случаите“ в самия текст на член 7, буква е) от Директива 95/46 не може сама по себе си да постави под съмнение безусловния характер на тази разпоредба по смисъла на посочената съдебна практика.

54. Всъщност този израз цели да установи една от двете кумулативни предпоставки, предвидени в член 7, буква е) от Директива 95/46, от чието наличие зависи възможността за обработване на лични данни без съгласието на съответното физическо лице. Тъй като тази предпоставка е определена, тя не променя точния и безусловен характер на посочения член 7, буква е).
55. Поради това на втория въпрос следва да се отговори, че член 7, буква е) от Директива 95/46 има непосредствено действие.

По съдебните разноски

56. С оглед на обстоятелството, че за страните по главните производства настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Член 7, буква е) от Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която предвижда, че за да се допусне обработване на лични данни без съгласието на съответното физическо лице, когато това е необходимо**

за реализирането на законни интереси на администратора или на едно или повече трети лица, на които се разкриват данните, не е достатъчно с обработването да не се нарушават основните права и свободи на това лице, а трябва и въпросните данни да се съдържат в общодостъпни източници, като по този начин изключва категорично и безусловно обработването на данни, които не се съдържат в такива източници.

2) Член 7, буква е) от Директива 95/46 има непосредствено действие.

Подписи